

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **BONVER WIN, a.s.**, IČO: 258 99 651
se sídlem Praha 1, Jungmannova 32/25
zastoupený advokátem JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D.,
LL.M.
proti
žalovanému: se sídlem Praha 8, Pobřežní 394/12
Ministerstvo financí
se sídlem Praha 1, Letenská 15

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. MF-1309/2015/34-51

takto:

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 29. 6. 2023, č. j. MF-1309/2015/34-51, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobkyně JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo na základě rozkladu žalobkyně zrušeno rozhodnutí ze dne 7. 3. 2016 č.j. MF 1309/2015/34-27, kterým byla zrušena povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry v části týkající se území dotčeného orgánu z důvodu jeho rozporu s OZV města Frýdek-Místek č. 8/2011 o regulaci provozu loterií a jiných podobných her a stanovení opatření k zabezpečení veřejného pořádku, ve znění pozdějších obecně závazných vyhlášek (dále jen „OZV“), a řízení bylo dle ust. § 90 odst. 4 správního řádu zastaveno. Dotčená OZV zakazovala provozování sázkových her podle § 2 písm. e), l), n) a jiných podobných her podle § 50 odst. 3 zákona, č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „loterní zákon“), na celém území dotčeného orgánu.
2. Žalovaný rozhodoval o rozkladu žalobkyně poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 14 Af 2/2018-125. Kasační stížnost žalovaného byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 21. 2. 2023, č.j. 2 As 270/2021 – 29. NSS v tomto rozsudku závěrem uvedl:

„[22] V dalším řízení proto bude úkolem stěžovatele zabývat se otázkou přítomnosti unijního prvku a v návaznosti na něj také námitkami týkajícími se rozporu obecně závazné vyhlášky s unijním právem. Vodítkem pro vypořádání těchto námitek by přitom měly být požadavky uvedené v rozsudku Berlington Hungary v bodech 58, 62-65, 69-72, 80-81, 87-88, se shrnutím v bodě 92 (či obdobně body 40 až 56 rozsudku Soudního dvora ze dne 30. 4. 2014, Pfleger a další, C-390/12, EU:C:2014:281, nebo body 35 až 48 rozsudku Soudního dvora ze dne 22. 6. 2017, Unibet International, C-49/16, EU:C:2017:491).“

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a to z důvodu, že ministr financí v rozporu s ustanovením § 90 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) vyhodnotil, že není třeba se zabývat oprávněností rozhodovat o zrušení povolení k provozování loterií, jejichž platnost v mezidobí uplynula, ačkoliv mohl ministr ke zrušení rozhodnutí o zrušení povolení za současného zastavení řízení přistoupit jedině v případě, že jiné rozhodnutí ve věci by nemohlo mít význam pro náhradu škody, což je podmínka, která nebyla splněna.
4. Žalobkyně v podaném rozkladu upozornila, že mu zrušením předmětných povolení škoda vznikla. Tato škoda spočívala v nemožnosti provozování podnikatelské činnosti po stanovenou dobu. K tomu žalobkyně poukázala na § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o

notářích a jejich činnosti (notářský řád), s tím, že rozhodnutí ministra o tom, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, by mělo zásadní význam pro možnost žalobkyně uplatnit svůj nárok na náhradu škody. Z uvedených důvodů měla žalobkyně za to, že se ministr měl věci zabývat věcně. Závěrem tohoto žalobního bodu žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2018, sp. zn. 7 As 70/2017, a komentářovou literaturu.

5. Ministr financí dále nerespektoval závazný právní názor Městského soudu, když se v řízení o vydání rozhodnutí o rozkladu nezabýval otázkou přítomnosti unijního prvku a v návaznosti na něj také námitkami žalobkyně týkajícími se rozporu OZV s právem EU.
6. Žalovaný k tomu uvedl, že pro případné řízení o náhradě škody není významné, že nedošlo k formálnímu zrušení rozhodnutí pro nezákonnost, které by dle žalobkyně mohlo zakládat nárok na náhradu škody. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 443/2013 „trvání na formálním zrušení (změně) nezákonného rozhodnutí přehlíží cíl právní úpravy odpovědnosti státu za škodu,“ (srovnej rovněž nálezy Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 1774/08-2 ze dne 9. 7. 2009 nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2201/10-2 ze dne 11. 4. 2013).
7. Cílem ustanovení § 90 odst. 4 tak není lpění na přehnaném formalismu, který by pak měl za následek spíše porušení principu procesní ekonomie, cílem je naopak ochrana účastníka řízení v případě, který by se zrušením rozhodnutí a zastavením řízení vůbec nemohl domáhat náhrady škody a přičemž v případě jiného rozhodnutí ve věci by takový postup možný byl, což ovšem není posuzovaný případ. Z hlediska uplatnění nároku na náhradu škody ve smyslu zákona o odpovědnosti státu skutečnost, že Ministerstvo nezrušilo předmětné rozhodnutí pro nezákonnost, nemá pro žalobkyni žádný význam, neboť nezákonnost předmětného rozhodnutí byla vyslovena správním soudem, když ten napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012-37 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 24. 3. 2016, 3 As 66/2015 - 30).
8. Vydání jiného rozhodnutí o rozkladu tak nemohlo mít z hlediska případně uplatňovaného požadavku na náhradu škody pro žalobkyni význam a s ohledem na tuto skutečnost tak ministr financí postupoval správně, když ve smyslu ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu toliko zrušil napadené rozhodnutí a řízení zastavil, neboť platnost předmětných povolení v mezidobí již uplynula a další rozhodování o jejich zrušení by tak bylo zcela bez významu.
9. Vázanost právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), není absolutní a od vysloveného právního názoru se lze v odůvodněných případech odchýlit. Správní orgán se může od vysloveného názoru soudu odchýlit, např. tehdy dojde-li v mezidobí ke změně právní úpravy, vyjdou-li najevo nové skutečnosti nebo tehdy, je-li správnímu orgánu uloženo doplnit dokazování a nově zjištěný skutkový stav se od dříve zjištěného skutkového stavu značně odlišuje nebo se skutkový stav v důsledku dalšího dokazování natolik promění, že soudem vyslovený právní názor se stane neaplikovatelný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, sp. zn. 2 Ads 16/2003). Důvodem nerespektování právního názoru soudu může být i judikatorní vývoj a odlišné závěry nadřízených soudů na řešenou problematiku (rozhodnutí NSS, ÚS, Soudního dvora Evropské unie či Evropského soudu pro lidská práva). Výjimečně lze

akceptovat i odchýlení se od právního názoru soudu za situace rebus sic stantibus, vysvětlili správní orgán v odůvodnění rozhodnutí podrobně důvody, z jakých tak učinil, a předešli konkurující právní argumentaci (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. 1 As 6/2011).

10. Podle výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu tak „vázanost právním názorem soudu může být prolomena v důsledku nových skutkových zjištění“. Tím je dle názoru žalovaného i plynutí času a s tím spojené odpadnutí předmětu řízení. V posuzovaném případě došlo během vydávání rozhodnutí o rozkladu ke zjištění nové skutečnosti, tedy že platnost povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry již v mezidobí uplynula, přičemž tato změna zjištěných skutečností měla za následek to, že soudem vyslovený závazný právní názor se stal nadále neaplikovatelným. Vzhledem k tomu, že uplynutí platnosti povolení k provozování loterie nebo jiné obdobné hry samo o sobě ob stojí jako skutečnosti pro zrušení rozhodnutí o zrušení povolení (nad to je zcela bez významu přezkoumávat zrušení povolení, jehož platnost zanikla), se ministr financí již dále neuchýlil k posuzování případného rozporu OZV s unijním právem, a to z důvodu zásady rychlosti a procesní ekonomie, když je zjevné, že i v případě, kdy by toto hodnocení učinil, nemohlo by to mít na konečné rozhodnutí žádný význam, neboť platnost předmětných povolení v každém případě již uplynula. V napadeném rozhodnutí přitom ministr financí podrobně odůvodnil, z jakého důvodu bylo na místě zvolit právě tento postup.
11. Ve zrušujícím rozsudku ostatně bylo ministru financí uloženo, aby v první řadě posoudil, zda je oprávněn znovu rozhodovat o zrušení povolení k provozování loterií (jejichž časové omezení již v mezidobí uplynulo). Právě po tomto posouzení dospěl ministr financí k závěru, že je na místě postupovat dle ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu. Postup dle § 90 odst. 4 správního řádu je přitom vyhrazen právě pro situace, kdy odvolací orgán zjistí, že v řízení nastal některý z důvodů podle § 66 odst. 1 nebo 2 správního řádu, což v takovém případě znamená, že se ve věci neprovádí přezkum podle § 89 odst. 2 správního řádu a pouze se odůvodní důvod pro zastavení řízení. K pojmu "bez dalšího" Nejvyšší správní soud osvětlil, že v případě splnění podmínek pro zastavení řízení stanovených v odstavci 4 tohoto ustanovení je odvolací správní orgán oprávněn zastavit řízení „bez dalšího“, aniž by reagoval na všechny odvolací námitky. V takovém případě je odvolací orgán povinen vypořádat pouze ty námitky, které souvisí s důvodem zastavení řízení. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 As 313/2017).
12. S ohledem na výše uvedené tak lze uzavřít, že ministr financí nebyl v dané věci povinen řídit se vysloveným právním názorem správního soudu, když k důsledku nově zjištěných okolností dospěl k závěru, že je na místě postupovat dle ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu a dále, že nebyl povinen zabývat se důkazními návrhy žalobkyně, kterými podporuje svá tvrzení, že příjemci služby byli nikoliv pouze občané České republiky, ale rovněž občané dalších členských států Evropské unie, neboť takové důkazní návrhy šly nad rámec předmětu řízení ve smyslu ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze

skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je důvodná.

14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
15. Podle § 90 odst. 4 správního řádu, *jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.*
16. V Správní řád. Komentář, Wolters Kluwer (ČR), Praha, 2022 se uvádí: *Komentovaný odstavec řeší situaci, kdy zjistí odvolací správní orgán, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení tedy některá ze skutečností předvídaných v § 66, popř. zvláštním zákonem. Skutečnost odůvodňující zastavení řízení mohla nastat ještě předtím, než byl spis předán k vyřízení odvolacímu správnímu orgánu, ale i poté. Odvolací správní orgán v takovém případě zruší napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení zastaví. Nastal-li důvod zastavení ještě před předáním spisu odvolacímu správnímu orgánu, měl zastavit řízení správní orgán prvního stupně (§ 88 odst. 2).*
Odvolací správní orgán nebude postupovat podle odstavce 4 jen z důvodu, že nastala skutečnost odůvodňující zastavení řízení, ale bude postupovat podle ustanovení o věcném vyřízení odvolání podle odstavce 1 nebo 5, jestliže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.
17. Soud se však nejdříve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být podrobeno soudnímu přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je zcela zásadní vadou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou je povinen rozhodnutí správního orgánu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
18. Podle výroku napadeného rozhodnutí ministr podle § 152 odst.5 ve spojení s § 90 odst. 4 správního řádu zrušil prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr nejprve obsáhle a detailně zrekapituloval průběh dosavadního řízení, kdy zejména odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 14 Af 2/2018-125, a na skutečnost, že kasační stížnost, kterou proti tomuto rozsudku podal, byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta. Následně shrnul, jakým povolením uplynula doba platnosti a jaká povolení byla změněna, pokud jde o místo provozování předmětných terminálů. Na základě těchto skutečností ministr sdělil, že vzhledem ke skutečnosti, že doba platnosti předmětných povolení v meziobdobí uplynula, nepovažuje vydání rozhodnutí o jejich zrušení za smysluplné. S ohledem na uvedené neshledal ministr důvod hlouběji se zabývat důkazními návrhy žalobkyně, neboť je považoval za nadbytečné. Napadené rozhodnutí je uzavřeno konstatováním ministra, že s ohledem na obsah rozsudku v jednotlivých bodech rozhodl o postupu podle § 90 odst. 4 správního řádu.
19. Ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu opravňuje odvolací správní orgán zastavit řízení, jestliže nastal některý z důvodů pro zastavení řízení, přičemž tyto důvody jsou obecně vymezeny v § 66 správního řádu. Z tohoto ustanovení zároveň vyplývá, že pro zastavení správního řízení musí být kumulativně splněny dvě základní podmínky, a to a) musí zde existovat skutečnost odůvodňující zastavení řízení podle § 66 správního řádu, případně jiného zákona, a současně b) jiné rozhodnutí o odvolání než rozhodnutí podle § 90 odst. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správního řádu nemůže mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

20. Dle náhledu soudu je napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné jednak pro nesrozumitelnost a jednak pro nedostatek důvodů.
21. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost soud spatřuje ve skutečnosti, že ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje uvedení ustanovení správního řádu, případně jiného zákona, podle kterého bylo předmětné řízení ve spojení s § 90 odst. 4 správního řádu zastaveno, a současně toto ustanovení nelze dovodit ani z jeho odůvodnění, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze ani jednoznačně seznat rozhodný zákonný důvod (tj. konkrétní právní normu, resp. její hypotézu a dispozici) vedoucí k zastavení řízení.
22. K tomu soud dodává, že v projednávaném případě bylo předmětné správní řízení zahájeno z moci úřední podle § 46 odst. 1 správního řádu, a to z důvodu uvedeného v § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, konkrétně, že žalovaný na základě vlastního zjištění dospěl k závěru, že technická zařízení povolená na základě předmětných rozhodnutí jsou provozována v rozporu s OZV města Frýdek-Místek. Vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení zahájené z moci úřední, nabízelo by se jeho zastavení z důvodů uvedených v § 66 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení existují toliko dva důvody zastavení řízení, a to (1) existence překážky litispendence a (2) odpadnutí důvodu řízení, pokud v řízení nelze pokračovat s právním nástupcem. Judikaturu k druhému z uvedených důvodů zastavení řízení shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015-25, kde konstatoval, že „§ 66 odst. 2 správního řádu lze použít pouze v řízení, kde budou kumulativně splněny dvě základní podmínky, a to, že v řízení nelze pokračovat s právními nástupci a současně odpadl důvod řízení. Dopadá tak pouze na případy, kdy v průběhu řízení pominou podmínky řízení (existence způsobilých účastníků řízení a existence předmětu řízení), za kterých je správní orgán oprávněn ve věci rozhodnout.“.
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není jednoznačně patrný důvod, pro který bylo předmětné řízení zastaveno. Zdá se, že tak ministr učinil buď pro uplynutí doby platnosti předmětných povolení (ta však uplynula jen některým povolením, viz výše), nebo kvůli rozsudku zdejšího soudu, případně z obou těchto důvodů. Ani jeden z ministrů uváděných důvodů však nelze podřadit pod § 66 odst. 2 správního řádu. O litispendenci se v projednávaném případě nejedná a o odpadnutí důvodu řízení ve smyslu § 66 odst. 2 správního řádu lze sotva uvažovat, když nedošlo k naplnění ani jedné ze dvou podmínek stanovených v tomto ustanovení. První podmínka není splněna, neboť účastník řízení stále existuje. Již jen z tohoto důvodu nelze § 66 odst. 2 správního řádu využít. Pokud jde o druhou podmínku, jíž je odpadnutí důvodu řízení, pak důvod řízení spočívá v otázce, zda předmětná zařízení byla provozována v souladu s danou obecně závaznou vyhláškou, či nikoliv. Ani druhá podmínka není splněna, protože skutečnost, že některým povolením uplynula doba platnosti, nic nemění na tom, zda předmětná zařízení byla v rozhodné době provozována v souladu s danou obecně závaznou vyhláškou, či nikoliv.
24. K tomu soud pro úplnost konstatuje, že žalobkyně po určitou dobu (od vydání předchozího rozkladového rozhodnutí do uplynutí doby platnosti dotčených povolení) nemohla předmětná povolení z důvodu rozhodnutí žalovaného využívat. Následným postupem ministra pak byl žalobkyni znemožněn věcný přezkum tohoto postupu.

Konečně rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 14 Af 2/2018-125, předchozí rozkladové rozhodnutí v dané věci shledal nezákonným z důvodu, že se žalovaný ani ministr řádně nevypořádali s námitkami porušení práva EU, ač tak bylo prioritně na nich. Odkaz ministra na tento rozsudek tak jako důvod pro zastavení řízení již ze samotné podstaty nemůže obstát.

25. Protože ministr v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl a ani nepopsal zákonný důvod, podle kterého v projednávaném případě došlo k zastavení řízení, dospěl soud k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
26. Pokud jde o nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, tu soud shledal ve skutečnosti, že úvaha ministra ve vztahu k druhé podmínce § 90 odst. 4 správního řádu, tj. že jiné rozhodnutí o odvolání než rozhodnutí podle § 90 odst. 4 správního řádu nemůže mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků, zcela absentuje.
27. Závěrem soud připomíná, že žalovaný nemůže tuto vadu zhojit ve vyjádření k žalobě, neboť předmětem soudního přezkumu je toliko žalobou napadené rozhodnutí. Rozhodné důvody tak musejí být uvedeny v napadeném rozhodnutí.
28. Soud pak k obsahu vyjádření žalovaného doplňuje, že rozhodně nesouhlasí s výkladem ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu tak, jak jej provedl žalovaný ve svém vyjádření. Žalobkyni totiž, pokud žalovaný rozhodne o rozkladu tak, že jej zamítne a rozkladem napadené rozhodnutí potvrdí jako věcně správné, žádný nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutí nevznikne. Naopak, pokud by žalovaný rozkladu vyhověl a rozkladem napadené rozhodnutí jako nesprávné zrušil, vznikl by žalobkyni nárok na náhradu škody.
29. Co se týče druhé žalobní námitky, soud má za to, že je rovněž důvodná. Žalovaný sice správně uvedl, kdy se správní orgán může od vysloveného názoru soudu odchýlit, (např. tehdy dojde-li v mezidobí ke změně právní úpravy, vyjdou-li najevo nové skutečnosti nebo tehdy, je-li správnímu orgánu uloženo doplnit dokazování a nově zjištěný skutkový stav se od dříve zjištěného skutkového stavu značně odlišuje nebo se skutkový stav v důsledku dalšího dokazování natolik promění, že soudem vyslovený právní názor se stane neaplikovatelný), avšak následně nesprávně vyhodnotil, že i v tomto případě k takové situaci došlo. Žalovaný totiž vidí takovou situaci právě v důvodu pro zastavení řízení (odpadnutí předmětu řízení). Předmět řízení, kterým bylo posouzení, zda předmětná zařízení byla v rozhodné době provozována v souladu s danou obecně závaznou vyhláškou, však neodpadl, jak bylo uvedeno shora. I tato žalobní námitka je tak důvodná.
30. Žalovaným odkazovaná judikatura dle městského soudu míří na jiné situace a to na situace, kdy z důvodu změny právní úpravy nebo skutkového stavu věci, např. z důvodu provedení důkazu, který nebyl v předchozím řízení proveden, již není právní názor soudu na nově zjištěný skutkový stav aplikovatelný. Žalovanému však nic nebránilo námitky žalobkyně uvedené v rozkladu vypořádat a být přitom vázaným právním názorem soudu. Žalovaný mohl a měl posoudit nakolik prvostupňové rozhodnutí ob stojí a to i za situace, že doba uvedená v povolení v mezidobí uplynula. Tato objektivní skutečnost totiž nikterak nebránila zodpovězení otázky, nakolik bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně správné či nikoliv, resp. nakolik byla technická zařízení povolená na základě předmětných rozhodnutí provozována v rozporu s OZV města Frýdek-Místek č. 8/2011.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Protože soud shledal napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, zrušil toto rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. V dalším řízení žalovaný o podaném rozkladu rozhodne v souladu se správním řádem a toto rozhodnutím náležitým způsobem odůvodní.
33. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (navzdory skutečnosti, že žalobkyně v reakci na výzvu soudu sdělila, že s rozhodnutím bez jednání nesouhlasí), neboť takový postup mu umožňuje § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu